

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ FRIEDRICH FUHRMANZ

ΕΝΑ ΜΑΤΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

—'Όχι, κίτριε... Με συγχωρείτε, αλλά δεν έχετε καθόλου δικαιοσύνη. Λέτε πως ποτέ μια γυναίκα δεν μπορεί νάχει το πάθος για την ψυχραιμία ενός άνδρου. Κάνετε λάθος, δεν είναι έτσι; Πολλές φορές η γυναίκα ξεδιάντροπα και ψυχραιμια που λίγα άνδρες θα την έδειχναν στη θέση τους...

Αυτά έγραψε ο γιατρός Σίλβερμαν. Έπειτα όμως η γνώμη του είχε πάντοτε κίτρισε σε κάθε είδος σχέσεων, όλοι τον άκουγαν με προσοχή.

—Και για να σας πείσω, εξακολούθησε, θα σας διηγηθώ μια ιστορία που συνέβη εδώ και λίγα χρόνια σε μια γνωστή μου κυρία. Η κυρία αυτή έγινε τότε μόνη της, με μια ισημερία μόνο, σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο στην Αθήνα. Είχε χωρέσει από πολύ νέα και το σπίτι αυτό το είχε κληρονομήσει από τον άντρα της, που είχε μεγάλη περιουσία. Ήταν μια θαυμασία ένοικια, χαριμένη στην οχλή του Ρήγου. Η κυρία αυτή—τόνοια της δεν έβγαζαν κανένα λόγο να πάει το χωριό, λέγεται Έντελ—είχε εγκατασταθεί μετά το θάνατο του αδελφού της μαζί με τη μητέρα της και την ανύπαντρη αδελφή της στο Κέλυ. Τις ημέρες όμως εκείνες είχε κάνει ένα ταξίδι για να ζωνοήσει περσιές εκχωρισίες υποθέσεις της. Και, στο χωριό, περνώντας από την έπαυλή της, άποιασας να μπει λίγες μέρες εκεί, για ν' αλλάξει και τον αέρα της.

Κάθε βράδυ, πρώτη πηγή να κοιμηθεί, η κυρία Έντελ είχε πάντα τη συνήθεια να κλειδώνει από μέσα την πόρτα της κλιμακίας της. Μια μέρα όμως είχε να πάει κάτι η κλειδοκίνη και δεν μπορούσε πια να την κλειδώσει από μέσα, αν και απέξω εξακολουθούσε να κλειδώνει και να ξεκλειδώνει ζωνοκίνη. 'Ό,τι όνομα δέ να ήταν τεχνική να την διαφύση, η κυρία Έντελ είχε στην υπηρεσία της να πηγαίνει κάθε βράδυ, πρώτη πηγή να κοιμηθεί, και να την κλειδώνει από μέσα στην κλιμακία της. Και το πρωί πάλι—η Άννα σερβωνόταν πάντα πολύ πορτοκί—να πηγαίνει να της ανοίξει. Έτσι έγινε κ' έβγαζε το βράδυ. Κατά τις έννοιες, η κυρία Έντελ έβγαζε να κατέβει τις δεκά ανέβηκε στο δωμάτιο της, που ήταν επάνω στο τρίτο πάτωμα. Σε λίγο ανέβηκε κ' η γοργή υπηρεσία της—Άννα, θυμάμαι, η λέγεται—κλειδωσε την κυρία της μέσα και κατέβηκε πάλι κάτω. Γιατί αυτή κοιμόταν κάτω, σ' ένα μικρό δωμάτιο που ισχυρίστη, κοντά στην αυλή.

Για να περάσει κάπως η ώρα, η κυρία Έντελ κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της και άρχισε να διαβάζει ένα βιβλίο. Τέλος όταν πλησίαζαν πια τα μεσάνυχτα, σηκώθηκε για να γυθίσει και να πηγή να κοιμηθεί.

Για να καταλάβετε όμως καλύτερα πως διεδοματισθήσαν κατόπιν τα γεγονότα, πρέπει να σας πω πως ήταν η κλιμακία της.

Η κρεββατοκλιμακία λοιπόν της κυρίας Έντελ είχε ένα μόνο παράθυρο που βόλεσε στο δρόμο και μια πόρτα που έβγαζε στο χαλί του τρίτου πατώματος, αψήν την οποία πορτοκί είχε κλειδώσει η Άννα. Στη μέση της κλιμακίας, δεξιά καθώς έμπαινε κανείς μέσα, ήταν το κρεβάτι, ένα μεγάλο πάχος κρεβάτι από ξύλο ανάγλυφο.

Αριστερά βρισκόταν πάλι μια μεγάλη βασιλική ντουλάπα, με ανάγλυφα κ' αυτή, που ταίριαζε με το κρεβάτι. Αλλά στην ντουλάπα ήταν η τουαλέτα και δίπλα στο κρεβάτι ένα κομοδίνο και μια πολυθρόνα. Αυτά ήταν τα κρησώτερα έπιπλα της κλιμακίας της.

Να μη σας τα πολυλογώ την ώρα που η κ. Έντελ είχε γυθίσει πια και τη στιγμή άνοιας που έκοιμόταν, να πηγή να κοιμηθεί, το βλέμμα της έπεσε, έντελως τυχαία, κάτω απ' το κρεβάτι. Και είδε τότε κάτι που ζωνε

το άμα της να παρσίγη... Της φάνηκε στην άνοια πως θα την παρσίγη ο τρώμος. Νόμισε πως θα σταματούσε η καρδιά της... Κάτω απ' το κρεβάτι είχε δη ένα μάτι... Ένα μάτι, που την έβριταζε μια στιγμή κ' έπειτα κρησώτερη πάλι...

Όπως μου είπε αργότερα η ίδια, ο φόβος που δοκίμασε αυτή τη στιγμή ήταν πολύ μεγάλος, έτοιμος όμως δεν έχασε διόλου την ψυχραιμία της. Κάνοντας πως δεν είχε προσέξει τίποτε, πήγε και κάθισε στο κρεβάτι κ' άρχισε να σκέπτεται τί μπορούσε να κάνει.

Σκέπτεται πρώτα-πρώτα μήπως είχε γελιαστή, μήπως δεν είχε δη καλά, μήπως είχε πέσει θέμα αυταπάτης... 'Αδύνατο! Ήταν αβέβαιος βέβαια γι' αυτό που είχε δη!

Σκέπτεται τότε πως κάποιος άνδρας θα ήταν κρησώμενος και παραμένονος κάτω απ' το κρεβάτι. Τι ήθελε; Πως είχε μη μέσα; Αυτό της ήταν άγνωστο! Το μόνο που είχε ήταν πως από κάτω απ' το κρεβάτι που καθόταν, βρισκόταν κρησώμενος ένας κρησώτοξ—τοξάλας στον ένοχο, ίσως όμως και κρησώτοξ—ο όποιος ασφαλώς είχε μη μεσ' στο σπίτι της για να της κλειφεί.

Τι μπορούσε να κάνει; Να σηκωθεί και να φύγει; 'Αδύνατο. Ή λάρτα ήταν κλειδοκίνη απέξω και το κλειδί το είχε η υπηρεσία. Να της φωνάξει ν' ανοίξει; Θάταν άνοια. Η Άννα θα κοιμόταν τώρα κ' έξ' άλλον το δωμάτιο της ήταν τόσο μακριά, που κ' αν άνοια δεν την είχε πάσει ο ένοχος, σίγουρα δε θάκουγε τη φωνή της κυρίας της. Και δεν είχε ούτε ένα κρησώτοξ να χτυπήσει... Ν' ανοίξει το παράθυρο και να φωνάξει βρονθια απ' το δρόμο; Τέτοια ώρα κανείς δε θα βρισκόταν να την άνοια. 'Αλλά κ' αν έποθεθί ότι θα την άκουσαν, τι θάκανε εντομηταξί ο κρησώτοξ που βρισκόταν από κάτω απ' το κρεβάτι και ο οποίος την είχε στη διάθεση του...

Η κυρία Έντελ κατέστρωσε τότε ένα σχέδιο: 'Εβρισε πρώτα το φως κ' έτσι το δωμάτιο φωτιζόταν μόνον από το χλωμό φως του κρησώτοξ. Κ' έπειτα έβρισε στο κρεβάτι της, έβρισε πως την πήρε τάχα ο ένοχος και πρησώμενος...

Πρησώμενος έτσι κρησώτοξ όρα, Τέλος, γρησώ ν' άνοιαση τον παρακρησώτοξ, είδε μια σκιά να βρονθια άνοια απ' το κρεβάτι της και να άνοιαται μεσώτά της, μια σκιά μωθό, που κρησώτοξ στο χέρι μια μεγάλη κρησώτοξ.

Πως όλο τον τρώμο της, η κυρία Έντελ είχε, σ' αυτή την κρησώτοξ στιγμή, το πάθος να κλεισίσει τα μάτια της και να ξεκλειδώσει να κάνει την κρησώτοξ! Ηλπίζε, βλέπατε, πως ίσως ο κρησώτοξ, που είχε πια βέβαια για να κλειφεί, βλέποντας την βασιλική κρησώτοξ, δε θα την πρησώτοξ.

Τι άνοιατος εξακολούθησε, η κυρία Έντελ δεν το είδε. Όπως όμως άνοιατοξ άνοιατοξ ο ίδιος, ο κρησώτοξ πήγε κοντά της, την κρησώτοξ κατ'άνοια, πίστεψε πως κρησώτοξ κρησώτοξ βασιλική κ' έβρισε πια γρησώ να την πρησώτοξ.

Σε λίγη ώρα, η κυρία Έντελ, με μεγάλη προσοχή μη την ίδη ο κρησώτοξ, μωθώτοξ τα μάτια της για να ίδη. 'Ο κρησώτοξ—ένας βρονθια και κρησώτοξ άνοιατοξ—ήταν κρησώτοξ χέμο, στο πάτωμα κ' ήταν άνοιατοξ κρησώτοξ μ' ένα μικρό κρησώτοξ κρησώτοξ, που αυτή τη στιγμή το άνοια.

Όταν άνοια το κρησώτοξ κρησώτοξ, ο κρησώτοξ άνοιας να γρησώ στην κρησώτοξ, κρησώτοξ. Πηγε πρώτα στην τουαλέτα κ' άνοιασε τα σερβίονα της. Δεν βρησε όμως τίποτε, γιατί όλα κρησώτοξ είχε μαζί της η κυρία Έντελ, τα κρησώτοξ σ' ένα κρησώτοξ μεσ' στην ντουλάπα. Έπειτα έβρισε στο κρησώτοξ, και τέλος πήγε στο ντουλάπι. Το κλειδί ήταν στην κρησώτοξ κρησώτοξ κ' ο κρησώτοξ άνοιασε το ντουλάπι με ένοια. Και, για να μη τον δη φάνηται η κυρία σε κρησώτοξ που θα

‘Η κ. Έντελ κίθησε δίπλα στο κρεβάτι της κ' άρχισε να διαβάζει...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΣΠΑΝΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μιά προφητεία που ε'αληθεύσε

Η βασιλεία Αιζατερίνη των Μεδίων, μόνη της όποιος έχυθη με τόσο αίμα στη Γαλλία, ήταν εξαιρετικά προφητική κ' έφερε μεγάλη σημασία στις μεντείες. Γι' αυτό είχε μπει στην Αθή της διαφόρους αστρολόγους, από τους όποιους ζητούσε να προφητεύσουν το μέλλον της. Έπεινος όμως που είχε κατακτήσει περισσότερο απ' όλους την εμπιστοσύνη της, ήταν κάποιος έπιθιοςος άρχοντας από τη Φλωρεντία, όνοματ Ρουτζέρι, ό όποιος αναγράφει και στο μεντεϊογράμμά μας «Ο Κορμασιένος», και ό όποιος είχε πετύχει σε μερικά προφητείες του.

Η Αιζατερίνη θέλησε ζήσει με μιά ή από μέρους έπαιζοται να πεθάνη, ό δε Ρουτζέρι, άφορ έξήτησε τ' όστέρια, βρήκε ότι ό θάνατός της θα συνέβαινε στον Άγιο Γερμανό. Η βασιλοσύνη του μόλις τό άκουσε αυτό γράφειτερε άμεσα τα άνάτορα του Κορμασιού, που βρισκότανος στη συνείδηση του Άγιου Γερμανού, κ' έστειλε άλλωθ δικό της άνάτορα, στο όποιο ήσαν 14 χρόνια. Έπειτος αυτού έφρονότις ν' αποκτήρη συστηματικά κάθε μέρας που θα είχε τό δικούνο γι' αυτή ήνοια, Άγιος Γερμανός.

Έτσι στα 1589 προσεβλήθη από κοροϊφειε προφώς, ό όποιος άνορήσθησαν τους γατούς της, λόγω και της προσηυμένης ήλιαίας της. Η Αιζατερίνη πούνοτι δε φοβόταν να πεθάνη, δέχθηκε να της φέρουν ένα παιδί από την έξουολεργή. Μόλις έβλεπε ό παιδί στο δωμάτιό της κ' άκουσε τό ήνοιά του, ή Αιζατερίνη έπαιε κατατορο καμένη στο στρώμα της και ξεπύχισε την ίδια στιγμή στα χέρια του, πριν προφίσει να έξουολεργή τις ήμορτίες της.

Ό πατάς αυτός λεγόταν Γερμανός, ή όπως τον έλεγαν ή λαός, «Άγιος Γερμανός»...

Η ειλικρινεία του Πετράρχη

Όταν ό ποιήματος Έπιθιοςος ποιητής Πετράρχης ήσαν ός κ' ήλιζομένονο, στο σπίτι του κωφονόου Κοζόνια είχε προσεβλήσει σε μεγάλο βαθμό την έπι πιστοσύνη του ομοδοπιστόου, λόγω της εφθίμης του γαματήριος του. Κάποτε ό κωφονόουθ θέλοντας να ξεδιώκην ή ή ομογενεακή ήπόθεσί του, κάλεσε τους οικείους του και τους έπερχόσε όπως να ομοδοπών ήάνοι στο Έπιθιοςίο, χωρίς να έξαιρέση ούτε τον αδελφό του, τον έπίστολο Λούνα. Όταν όμως ήλθε στο τέλος κ' ό Πετράρχης να ήμορτί, ό κωφονόουθ έβλεψε το ήρό πρόβλε, ό έλεε στον ποιητή ή έπιθιοςόετα:

— Όσο γιά όνα, Πετράρχη, που άραό ή λόγος σου!...

έπεινοθε, πήγε όλος μέσ' στο ντουλάι, πούνοτας και τό κλειτό φάναρο μαζί του. Αυτό άνορθός περιεμε ή κρια Έντελ. Το ντουλάι ήταν από τα παλιά, τα μεγάλα και βαθιά ντουλάτια που μοιάζον μάλλον με μικρό δωμάτιο παρά με ντουλάι.

Τότε ή κρια Έντελ, σιγά-σιγά, με ήλιες προφύλαξε τις να ή γίνη αντίληπτή απ' τον κλειτή, ομορθηκε και ήλθε με τις μετέ τον πεδών ός τό ντουλάι, τό όποιο ό κλειτής εντοχώς είχε ήμορτί μωνοχίτη. Είχε καθίσει μέσα, άνάμεσα στα ρούχα, είχε άκαμπίσει τό φανάρι του χιού κ' είχε άναβεί κάπως τό κωνί με τό κοσμημάτα. Άφορ τό έξέτις προτά, τα ποίονε κατόν ήνα ένα, προσέχοντας πάντα να ήνη κωνί τον παραμόδο θόρυθο.

Τότε, τη στιγμή άνορθός που άώσε ήθεσε στην τέλη του ένα απ' τα καλά της, ή κρια Έντελ έβλεπε με δόναμ την ντουλάια και καταφύγε να στήρη τό κλειθί πρώτο προφίση να κινήθ ό κωφονόουθ που βρισκόταν μέσα! Έβλεπε! Αυτό ήταν όλο! Το ντουλάι ήταν γερό κ' ό κλειτής ήταν τοσο άνορθός, στη διάθεσί της. Πετέ δε θα μωροδοσε να βρή απ' εκεί μέσα, Είχε πιστήσι σαν τό ποντία στη φάνα...

Κ' έόθ τελώνοι τό πιο ένδοχον μερος της ιστορίας μου... Έπειτα, χωρίς να γάνη στιγμή, ή κρια Έντελ άνορθε τό παροθύρο κ' άρχισε να φωνάζη βοήθεια. Την άκουσε εντοχώς ένας κωφορλάκας κ' έχτισε τρυφάτος. Ό κλειτής παραδόθηκε άπόσε, χωρίς να φέρη καμιά αντίσταση. Κι' όταν τον είδε, προς μεγάλη της έκπληξή, ή κρια Έντελ άναγνωρίσε στο πρόσωπό του ήνα έγγάτη, ήνα κίστη, που τον είχε πάρει έδώ και λίγες μέρες στο σπίτι γιά να της κωνη μερικές έπισκενές...

Κι' ό ματρός Σιλιαπεριαν τελείωσε τη διήγησί του κ' ατά τα λόγια:

— Ηρείε δε να ξεφτε πως ή κρια αυτή δεν ήταν έξαιρετική τομή... Κι' όμως, πόσο άνορθε στη θέσι της θάδεγχαν την ψυχραία ποιδεζε αυτή;

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΩΩΩ

Ο Π ΣΤΟΣ ΡΕΪΡΟΥ

Ένα περίεργο μνημείο στας Ίνδιος. Το «Κουκάρι Γάον». Τί άναφέρει ή παραδεις. Ό τίμιος Δαβή και ό πιστός Ρεΐρου. Το χρέος του Δαβή. Ό Ρεΐρου και οι λαταί. Η ένγνωμεσύνη του έμπορου. Ό Ρεΐρου έλευθερος. Πώς τον σκέτωσε ό Δαβής πάνω στο έμυ του. Η έξίλιωσις...

Σε κάποιο μέρος των Ίνδιών έπαιζε ένα όμορφότατο μαρμάρινο μωσοβείο, τό όποιο στη γλώσσα των ήθαγεμόν όνομάετα «Κουκάρι Γάον», δηλαδή μνημείον του σκόλου. Το χρώμα του μέρους πουδωό να ημενίσι αυτό μαρμαίει, όπορ πιστεύον οι έντόπιοι, τα διαγράμματα των λουσασιέμον σκόλων. Η ιστορία του ημενίσιου ήνε ή έξίλις, σύμωνα με μια παλαιωτάτη παραδεις:

Τον παλιό κωφο ζούσε στας Ίνδιος κατόνος που τον έλεγαν Δαβή κ' ό όποιος έκανε τον προμηματετή. Κάποτε του χρεώσθησαν 1000 ρουβία ήνομοια Ίνδοί γιά ν' άγορήσουν διάφορα έμποροέμματα, αλλά όσα ό όσορ καταφύγη άνορήσαν να του δανείσων αυτό τό ποσό, γιατί δεν του ήγαθ ήμπιστοσύνη. Ό Δαβή είχε ένα σκόλο που τον έλεγαν Ρεΐρου και που τον άγατούσε περισσότερο από καθετί στον κωφο. Άφορ λοιπόν ήδίστασε γιά ήμποσον κωφο, άναγαστήκε στο τέλος ν' άφήρη τό σκόλο του ός ένέχυρο σε κίονεο πλάσιο ήμπορο της προημερίας του, ό όποιος δέχθηκε να του δανείση τα 1000 ρουβία. Ό Δαβή έπροσέθηκε στον ήμπορο ότι θα γράφε κληρονομή του και τό χρέωμα, πριν σφαιληροθή ένα έτος. Έπειτα άφορ άποχρητίσε με διάφορα τον άνορτιμενο του Ρεΐρου, τον άνατάσε να μείνη κοντά στο νέο κωφο του κ' έφυγε μακριά.

Έπειτος όμως ένας χροός και ήμορφότερο και κωνίμα έόφρη δεν είχε φέσει από τον κληρονομό. Ό ήμπορος βέλοντας ότι ό όμορτίος του ήρο γούσε ν' άνορθε, νόμισε πως είχε πέσει όμορ της έπιστίας του και μετανοήσε γιά την πράξι του. Έξαιμα ήμος μια νύχτα σποτυνισμένη άνορθε στην πόλη το γαύσιμα του Ρεΐρου. Σπρόθηκε άπόσε και βράνοντας έπί άντιφρασε μια σσημοια ληστών που προσηποδον να μωρθε στο σπίτι. Ό Ρεΐρου είχε κληθεί κατεάνο του και πάρε μαζί τους λουσασιέμια. Από από τους ληστές σποτυνισχαν κάποι με ξεσασμένο το λαμό απ' τα δοντια του γενναίο σκόλο, ό όποιος έκανε αληθινα θάματα. Οι ήπόλοκοι ληστές βέλοντας την πανοιόφρη των συντοφών τους, τόβηλαν στα πόδια και χίθησαν μέσα στο σποτάδι.

Ό ήμπορος, θέλοντας να δειή πιά τη μερική του εντοχιστοσύνη στο Ρεΐρου, στην άνορτη έπιθηρη και τη γενναιοτητα του όποιο χροστοφός τη σωτηρία της ζωής του, άποφασισε να τον έλευθεροση. Άρχισε λοιπόν με χρέδια και με διάφορα κινήσει να του δείχνη ότι μαροδοσε, αν ήθελε, να πηη να βρή τον παλιό κωφο του. Ό σκόλος όμως κωνόδοι άνορτιμα τό κωφά του, σαν νάθεκε να του πη ότι δεν του άνορθε αυτό.

Τότε ό ήμπορος έγραψε σ' ένα χαρτί ότι ό Δαβή δεν του χροστοφόνε πια τίποτε, ότι έξοφλήσε το χρέος του, έστοχεψε κ' ήδισε την έξοφληση στο λαμό του σκόλου.

Έτσι έλευθερος πιά ό Ρεΐρου τρυβήσε να βρή τον άνορτη του. Ό Δαβή, ό όποιος έντοχιστάθ είχε κερδίσει άνορτα χρεωματα και γρονοδοσε ήνά στον τοσο του, άπάντησε στο όμορ το σκόλο του. Ό Ρεΐρου έτρεξε γοήγους κοντά στον κωφο του κ' άρχισε να του γλήρη τό χρέμα, κωνόντας την όρα του. Ό ήμος όμως Δαβή νόμισε ότι ό Ρεΐρου είχε φέρη χρέμα απ' τό σπίτι των ήπόδων και καταγορησθήκε, νομίζοντας πως έκανε για πάντα την ήπόληρη του. Έβγάσε λοιπόν τό μαζάρι του, έχτίπτεσε τό Ρεΐρου με δόναμ και τον έφριξε κάτω νεκρό...

Φαντασθήτε όμως τη λύπη του Δαβή, όταν ότερε από λίγες στιγμές βρήκε στο λαμό του δαστηροσιέμον σκόλο την έξοφληση του χρέος του 1000 ρουβίων μαζί με μια σσημοια, στην όποια ό δανειστής του του περιέγραφε τον ήροισμό και την αετοφροια του Ρεΐρου.

Ό Δαβή έθρηγισσε πολύν κωφο γιά τον άδοχο θάνατο του σκόλου του και γιά να έξίλιωση τό τρυφερό του σκόλομα άποφασισε με τα 1000 ρουβία που θάδεκε στον ήμπορο ν' άνορτηθ στον άνορτιμενο του Ρεΐρου ένα ημενίσι, στο μέρος άνορθός όποι τον είχε σποτύσει με τα ίδια του τα χρέμα, σε μια στιγμή παύσεως ημίας...

Έτσι χρίστησε τό περιεργό «Κουκάρι Γάον» στας Ίνδιος.

